

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jederkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. vse administrativne stvari.

Principiis obsta.

Koliko smo pisali in govorili proti nemškemu državnemu jeziku; kako so se naši poslanci odločno upirali Scharschmidovemu predlogu! Sedaj pa nekako sami ležemo v past. Razložek je le ta, da smo Scharschmidove nakane hitro spoznali in se jim zato uprli; pasti, katero nam nastavlja vlada, pa ne vidimo.

In vendar grof Taaffe namerava isto, kar je nameraval Scharschmid. Slovani naj priznajo, da jim je nemški jezik neobhodno potreben, ako hočejo eksistovati v Avstriji; oni naj se načelno in v praksi izreko za to, — potem bode že še prišel čas, ko jih bode „prijazno jim ministerstvo“ samo poglavo v kavdinski jarem.

In mi sme slepi dovolj, da tega ne vidimo. Od tod prihaja, da nekateri češki poslanci včasih prav brez potrebe tako pogosto naglašajo potrebo znanja nemškega jezika; od tod prihaja pa tudi, da ga začenjajo nekateri Slovani v novejšem času rabiti o prav neumestnih prilikah. Vsaka stvar ima konečno svoje meje; zato pa tudi ne moremo molčati o žalostnej prikazni, katero je „Slov. Narod“ beležil v jednej poslednjih svojih števil in katera nam ravno o stvari, o kateri smo govorili, daje misliti silno veliko.

Na Krškem praznovala je šolska mladina štidesetletnico cesarjevega vladanja. Počastil jo je s svojo navzočnostjo tudi mestni župan. In čujte! on, župan vseskozi slovenskega mesta, govoril je slovenske šolske mladini tudi — v nemškem jeziku. To je preveč, da bi mogli molčati. Stvar je načelno važna in zato nam velela narodna naša dolžnost, da jo ocenimo, kakor se spodobi.

V veliki Krški občini stanujejo izkjučno Slovenci, kajti peščica Nemcev, katere lahko sešteješ skoro na prstih obeh rok, ne more tu priti v poštev. Res, da se pri občinskih volitvah poleg narodne stranke prikazuje na površje tudi neka tej nasprotna stranka; a predrzno bi bilo imenovati jo nemško. Nji marveč pripadajo le nekateri narodni odpadniki, ki Nemci nikdar bili neso in nikdar ne bodo. Ta stranka, ako že dobi kacega zastopnika v mestnem odboru, ne oddaja pri volitvi županovi svojih glasov za narodnega kandidata; župana Krškega voli tedaj le narodna stranka.

Prva in poglobitna dolžnost županova biti mora, da skrbno čuva občinsko avtonomijo. Utegnil bi nam kdo ugovarjati, da stvar, o kateri govorimo, nema prav nič opraviti z občinsko avtonomijo. Temu nasproti pa trdimo mi, da je pri nas ravno jezik poglobitno obeležje občinske samouprave. Poglejte vendar, kako delajo naši nasprotniki, ako se jim z dovoljno znanimi mahinacijami posreči kje, da dobe v roke upravo kake občine, katera je po svojem prebivalstvu čisto slovenska. Prvo delo jim je, da izpodrinejo slovensko besedo iz občinskega urada — ako jej je sploh bilo mesta v njem — ter jo nadomesté z nemško. Občinska samouprava daje jim pravico do tega.

V tem oziru je torej dolžnost vsacega slovenskega župana, da čuva občinsko samoupravo s tem, da se v javnosti vselej in povsod poslužuje slovenskega jezika, kot uradnega jezika svojega urada. Tem bolje pa je to dolžnost župana Krškega, ne samo zato, ker ga je volila le narodna stranka, temveč tudi zato, ker je zastopnik slovenskega naroda v deželnem in državnem zboru in bi torej moral vsem drugim županom slovenskim biti v izgled. Zato pa njegovega nemškega govora pred slovensko šolsko dečo ne moremo grajati dovolj. Nečemo reči, da je to narodni zločin, ker gospoda Pfeiferja poznamo, da je iskreni rodoljub in da mala fide ne more ravnati nasproti narodu svojemu, a vse-kakor je to bilo jako nepremišljeno.

Pač se bodo našli taki, ki bodo nevoljno z glavami zmajevali, češ: „čemu toliko pisarjenja o tem? Jeden nemški govor ne bode nas še pogubil.“ Toda počasi, gospodje ublaževalci slovenski! Kedar gre za načelna vprašanja, tedaj moramo stati vedno trdno, kajti če popustimo le nekoliko, utegne se to jako maščevati nad nami. Nevarno pa je to ravno sedaj, ko Scharschmidov predlog ni še pokopan in ko se z vladnih klopj nam Slovanom vedno kliče v spomin, kako krvavo potrebno nam je znanje nemškega jezika. Član XIX. naše ustave je za nas najimenitnejša opora in ta član sam priznava, da nemščina za Nemce res ni neobhodno potrebna. Izvedite popolno ravnopravnost; dajte nam slovenski jezik v šole in urade in videli bode, da bomo tudi brez znanja nemškega jezika mogli prav dobro shajati in kulturno napredovati. Ako bi to ne bilo res, tedaj bi pač vedno še tavalili v temi nevednosti

tudi oni narodi, pri katerih o splošnem znanji nemščine ne more biti ni govora, ki pa so kljub temu Nemce dalje nadkrilili v prosveti.

Pri nas, kakor rečeno ne gre za družega, ko zato, da se polagoma nemški jezik upelje povsod za državni jezik. Posilno to ne gre, ker bi nastal prehud odpor. To ve vlada prav dobro, zato je bila za odložitev Scharschmidovega predloga. Proti njemu pa se nikdar ni izrekla. Čim večkrat bomo torej mi sami rabili nemški jezik posebno v samoupravnih naših telesih, temveč bomo vladi dali prilike sklicevati se na neobhodno potrebo njegovega znanja za avstrijske narode in tem bolj bomo izpodkopavali veljavo svojemu jeziku ter s tem — obstanek narodu svojemu. Vsaj se na Dunaji poprijemljejo vsake bilke, o kateri le morejo misliti, da jim more biti kaj vredna pri trudu njihovem za pobijanje naših narodnih teženj. Tako je n. pr. štajerski cesarski namestnik baron Kübeck leta 1884. dal od besede do besede prevesti znana „Dunajska pisma“, ki so izhajala v „Ljubljanskem Listu“. Poslal jih je na to na Dunaj s poročilom, v katerem je naglašal, da je ta pisma pisal najboljši slovenski pisatelj, ki dobro pozna potrebe svojega naroda in da po takem vse zahteve naših poslancev ne slone na podlagi resničnih potreb.

Kdo nam je porok, da se državnega poslanca Viljema Pfeiferja nemški govor pred slovensko šolsko dečo ne bode kedaj porabljal v istem zmislu?

Treba je torej velike pozornosti, in mi Slovenci ne smemo nikdar pozabiti, kaj znači: principiis obsta!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 3. septembra.

Liechtensteinov predlog pride prve dni v državnem zboru na vrsto, kakor piše „Oester. Revue“. Nemški konservativci so preračunili, da se bode dobila pri prvem branji majhna večina, da se predlog izroči šolskemu odseku v pretres. Kakor se misli, se vlada ne bode pri prvem branji nikakor izjavila, a bode pozneje pri kaki priložnosti pojasnila stališče svoje, ko bode že drug učni minister.

V galiskem deželnem zboru bode najbrž burna debata o vladni predlogi zastran odkupa propinacijskih provic. Poslanci veleposestva se bodo odločno upirali vladni predlogi. Ker je pa tudi v

LISTEK.

Lušanje.

VIII.

A vidite, ravno pleše mimo naju naš „študent“. Tudi ž njim Vas treba seznaniti, ker imajo tudi jezički vrlih Lušanov opraviti z njim mnogo mnogo in kedar nemajo drugega dela, premlevajo njegovo dobro ime.

No da lani ni bilo še dosti govorice o njem. Fant je bil miren in tih, in takih ljudi stare ženice ne ljubijo. A ko je lani prišel na velike praznike domov, bil je ravno na razpotji: dovršil je bil osmo šolo. Sedaj je bila to se ve da vrlih ženic sveta dolžnost, razgovarjati se o njem kolikor mogoče in ugibati, kam se bode okrenil. Sorodništvo se je bilo začelo že oglašati. Mladec se je čudil in čudil, kako da kakor bi mignil v celej vasi, dà, v celej fari ni ne jednega človeka, da bi mu ne bil še prav zelo v sorodu. Ta čuda je delala že sedaj tista nova maša, katero bode on morebiti kedaj pel. Naš

študent se je na tihem smejal in mislil sam v sebi: „Če bi jo imel peti kedaj, dobro: napravim, kakor bi radi. Povabim jih vse, te le naše veljake, samo vsak bode plačal tudi za jednega ali dva ubožna Lušana, da lahko prideta na njegove stroške.“

Tako je bilo, dokler ni zašel neko nedeljo v gostilno. Sam Bog ve, katera „copernica“ ga je zanesla vanjo. Tam so imeli ravno godce in plesali so. Nesreča je hotela, da je tudi naš prijatelj ko ga je bil nekoliko srknol, zavrtel se malo in sicer ne s kako čestito staro ženo nego z jedno prav mlado ljubko deklico. Kako so ljudje gledali! Če bi se bil rušil svet, ne bi se bili razburili toliko. Zašumeli in zašepetali, stiskali usta k ušesom in ušesa k ustom, strmeli in smejali se zrlji, kako se suče ž njo, da so jim malo da ne oči ušle iz obraza. Starman, ki je bil svoj čas vojak in se je nekoliko ogledal okolu, kako ljudje žive drugod, samo on ga je zagovarjal in zinil celo, da je mlad človek katerega dobra godba in mičen obrazek nič ne privzdigne, ali hinavsk ali preveč „izlumpan“ ali pa tako mrtve in gnile krvi, da bode vsak čas umrl. A njegovo branilo je imelo v tej reči premalo moči.

Drugi dan so ljudje že brez konca in kraja golčali in pripovedovali o njem. Ubogi študent je slišal o sebi strašne stvari, stvari, da so se mu kar lasje ježili. Ljudje namreč znajo, kako je treba v takih rečeh delati: Malo se pritakne, malo podtakne, malo previje, potlej še malo prilaze — in mušica je premenjena v grozno zver. In stare ženice imajo še to posebnost, da vkljub starim onemoglim svojim očem vidijo tako dobro, da vidijo celo stvari, katerih še ni na svetu, da, še celo človekove misli in skrivne namere vedo, navadno še bolj nego človek sam. Zato ni čudo, da je naš prijatelj drugi dan čul o sebi reči, o katerih je bil trdne vere, da se mu še sanjalo ni nikoli. A jezički pravili so vse to prav dobro in natanko, in njim je vendar več verjeti, je-li, nego človeku samemu.

Kako se je fant jezil, jezil! V senco je legel in celi dan pestil roke. „Če bi še božji naš Učitelj živel na zemlji in tu pri nas, srdil se je sam v sebi, kako bi jih ne samo s konopci, kakor je preginal tiste prodajalce iz hiše božje, nego kar s škorpionji in kačami razbičal na vse strani. Te uboge stvarce, katere imajo še sedaj žive dokaze, da so

kmetskih občinah in po mestih mnogo veleposestnikov vojenih, ne bode čuda, če dobo večino proti vladni predlogi.

Vnanje države.

Ločitev zakona **srbskega** kralja se še ni dognala, ampak se je odložila za tri mesece na izrecno željo kraljevo, ki hoče popolniti svojo zahtovo z ozirom na kraljičin odgovor. Kako se bode stvar razvijala, se še ne ve. Morda bode nazadnje še kralj skušal s kraljico sporazumeti se, da ne izgubi vse veljave.

V Sofiji so nedavno ujeli jednega onih roparjev, katerim sta se bila dala Binder in Leander ujeti v Belovi. Pripeljal se je bil v Sofijo, obiskal prijatelja, ki služi v **bolgarske** vojski, slednji ga je pa izdal. Nemški listi sedaj že vedo kaj mnogo povedati, kaj je ta ropar, po imenu Samov, povedal v preiskavi. Vodja te roparske družalje je Kisarev. Po zimi je bival s svojimi tovariši v Niši, kjer je dobil denarja od srbski radikalne vlade, da je šel spuntat bolgarske kraje ob meji. To se mu pa ni posrečilo in se je zaraditega lotil roparstva. Denarja mu ne manjka in svoje ljudi plačuje mesečno. Sedaj je svojimi ljudmi v gozdih pri Belovi. S tem nemški listi hočejo le očrtni srbsko-radikalno stranko, češ, da se brati z roparji.

Turški diplomati bi jako radi izvedeli, kaj se je dogovarjal Crispi z Bismarckom v Friderichruh in s Kalnoky-jem v Hebu. Radi bi vedeli, če se tripelalijanca ni kaj premenila in razširila. Turki so preverjeni, da Italija le čaka, da dohiti, kolikor sta jo prihiteli Francija s prisvojenjem Tunisa in Anglija z zasedanjem Egipta, to je da v Rimu nič bolj ne žele, nego da si pri prvi priložnosti prisvoje Tripolis.

Francoski republičani so se preverili, da jim sedanji volilni način ne ugaja. Sedaj so volilni okraji jako veliki in v vsakem volilnem okraju volijo po več poslancev. Ko so to volilno sistemo uveli, mislili so preprečiti, da bi osobna priljubljenost in veljavo toliko ne uplivali na volitve. V majhnih volilnih okrajih je kdo posebno priljubljen ali so radi njegovega bogastva volilci zavisni od njega, ter ga torej volijo bodi kakršnega koli prepričanja. V velicah volilnih okrajih je pa to drugače. Volilci vsi ne morejo niti osobno poznati kandidatov, naj bi tudi bivali v tistem okraju in se torej morejo ozirati le na njih politično prepričanje, katero seveda je občno znano. Skušnje so pokazale, da ta volilna sistema ne ugaja republičanom, temveč je le posebno ugodna monarhistom in Boulangerju. Zaradi tega pa hočejo republičani premeniti volilni red.

Imenovanje Bennigsena hanoverskim nadpredsednikom se različno presojuje v **nemških** listih. Konservativci izražajo bojazen, da se bode vlada jela kmalu bolj ozirati na liberalce, narodno-liberalni se jako vesele in menijo, da bodo Bennigsen le malo časa nadpredsednik, temveč bodo kmalu minister. Listi svobodomiselnih stranke pa stvar jako pesimistično presojujejo in trdijo, da se je vlada Bennigsena hotela tako iznebiti, da jej v državnem zboru ne bode delal sitnosti. Kot državni uradnik se ne bode upal nasprotovati vladi. Kdo ima prav?

Dopisi.

Od Savinje 31. avgusta. [Izv. dop.] Koliko nepotrebnega hrupa je napravila nedavno v češkem jeziku pisana naročenica na neko Dunajsko tvrdo se pač še živo spominjamo in čudimo tej pretirane abotnosti. Da pa Nemci v „rajhu“ v zadevi rabe slovanskih jezikov drugače in vsekako modreje ravnaajo, pravil je tukaj zastopnik neke veliko trgovine na Saksonskem rekoč, da ona vsem češkim tvrdkam mora dopisovati v češčini, sicer je gotovo, da ne ne dobi nikacega odgovora. Tako Čehi. Da pa mi

v mladosti svoje delale tiste grehe, kateri so tako veliki, da je treba dveh človekov, da se morejo grešiti, te uboge stvarce, katere bi bile vredne, da bi jih okamenal človek s celo grobljo kamenja, te uboge stvarce vzdigajo kamenje in ga mečejo v druge vkljub in v sramčenje blagim besedam Gospodovim. Tako je v ponedeljek škripal z zobmi, v torek je premišljeval, kako bi jim vrnil milo za drago, a v sredo se je začel prav srčno smejati. Zakaj bi se jim jezil? začel je misliti; vsak govori, kakor ve in zna. Kdor ni še nikoli prestopil praga svoje hiše, on ima že vsako miš za leva in kozarček vode za celo morje. Lušanje menijo, da se učeni ljudje morajo le zmirom držati modro kakor trhel parobek in kisle kakor gnila repa. Če bi vedeli, kako žive krvi in vesele volje je vsak pošten študent, imeli bi te za pravo mevžo, če bi se vedel zmirom tako tiho in mirno, kakor si se doslej. Vsak govori, kakor ve in zna. Ni jim torej zameriti. In ti jezički, zakaj bi se jezili njim? Vsaka stvarca ima svoje delo. Če torej jezički nemajo drugega, pametnejšega dela, premlevajo naj tebe, kolikor jim drago. Saj lenoba je vseh grdob grdoba, kakor pravijo.

bojazljivi Slovenci celo našim domačim nemčurkim ali nemškim trgovcem pišemo ali si jedino njim na ljubo pustimo pisati svoja naročila v Celji, Ptui, Mariboru itd. v nemškem jeziku, bodi nam v svari, da je tako postopanje za našo narodnost jako nečastno in škodljivo. Da je poslednje resnica, svedoči nastopni slučaj, ki se je pred nekaj leti v Savinjski dolini pripetil. Mali trgovec na kmetih je po inseratih v slovenskih časopisih zvedel, kako se priporoča naročevanje kave iz Hamburga, torej sklene to „ugodno“ priliko porabiti ter nekaj takega blaga naročiti, prej pa svoj namen naznani nekemu prijatelju, ki je „nemški znal“. Poslednji mu torej zatrjuje, da mora v Hamburg na vsak način pisati po nemški, drugače ga ne bi razumeli, in ponudi se, ker trgovec sam ni znal nemški, da mu hoče on to uslugo storiti in naročilo napisati. Toda nemščina tega posili-pisača je morala res klasična biti, kajti čez štiri dni došel je odgovor, da v Hamburgu ne razumijo, kaj hoče, zato mu svetujejo, da naj raje piše v svojem materinem jeziku. Trgovec, trd Slovenec, se usede, piše slovenski, list in čez nekaj dni mu dojde od dotične tvrdke ne le naročeno blago, ampak priloženo mu je bilo tudi precej dolgo slovensko pismo, popolnoma pravilno sestavljeno — iz Hamburga!

Čemu torej iskati drugih, dostikrat nesposobnih, nezanesljivih in dragih posredovalcev? Za pošten naš denar kupimo si lahko blaga na milijone s pošteno domačo besedo; komur pa ni po godu, se nas prav lahko brani.

Poslušujmo pa se slovenščine tudi drugod! Nikakor se ne dá opravičiti udomačena razvada, da se izjave slovenskih strank pri sodnji zapisujejo dosledno v nemškem jeziku. Kaj nam to mar, če dotičen uradnik ne zna sestavljati zapisnika v slovenskem jeziku? Stranka, zahtevaj, in zgoditi se mora, če ne, pritoži se na višjem mestu in odpo-moglo se bo tem zastaranim napakam.

Pri nekem okrajnem sodišči, imenujmo ga „Petelinovec“, jo okrajni sodnik, Slovenec po rojstvu, ki se rad kmetom prilizuje in bahari: „Jaz pestim vse po slovenski pisati“. — Prav je tako“ hvalijo ga kmetje ne vedoči da vsem ni pičice resničnega, vse se piše nemški iz v z m š i s l o v e n s k i p . s a n e u l o g e , ki se pač drugače rešiti ne smejo. Dopisi na župane so vedno le nemški, na noben slovenski dopis ne dobi župan slovenskega odgovora. Adjunkt je trd Nemec, ki le za silo nekaj lomi slovenščino, torej je s tem povedano vse. Živila jednakopravnost v našem slovenskem Petelinovci!

Domače stvari.

— (Deželni glavar dr. Poklukar) je nastopil svoje mesto. Ob 11. uri se mu je predstavljali deželni odbor, potem pa deželni uradniki, uradniki in zdravniki deželnih dobrodelnih zavodov in prisilne delavnice.

— (Serenado) priredi novemu deželnemu glavarju gospodu dr. Poklukarju jutri zvečer ob 9. uri slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“.

— (Osobne vesti.) Suplenta na gimnazij Ljubljanskem, gg. Josip Pihler in dr. Gratzy, imenovana sta profesorjema. Gosp. Anton Derganc, profesor v Novem mestu, premeščen je na Ljubljanski gimnazij, gosp. profesor Valentin Ambroz iz Kočevja v Novomesto na njegovo mesto pa pride

Tako je premišljeval in prav zanimivo se mu je zazdelo vse to. Smejal se jim je, ko je videl, kako so mu vsako stopinjico skrbno pobrali s tal in jo skrbno ogledali na vse strani, koliko hudega in grešnega je ž njo naredil. Nazadnje so se mu začele smiliti zgovorne ženice: koliko so se včasih znojile, predno so srečno dobile toliko snovi, da so mogle spresti o njem kako ljubeznivo pravljico. Smilile so se mu prav v srce in naš prijatelj je dobrega srca. Zakaj bi zmirom z muko in trudom iskale drobnih plesnivih zrnc okoli, vrzimo jim raje kar cel mernik rumene pšenice pred nogo. Tako je zamislil in tako je storil. Rad je stopil v gostilno, rad pošalil se z deklicami in malo jim ponagajal, rad zasukal se okrog — bil je mlad in živ, kolikor je mlademu človeku pristojno. Jezički so s pravo slastjo in s čudovito naglostjo razglašali na vse strani vsako stvarco, kolikor mogoče prenačeno in zvečano, a on se za njih šumenje in žvrgolenje še toliko ni menil kolikor za čivkanje vrabcev na strehi ali za cvrčenje čvrčkov v travi. Ne, še prav mično se mu je zdelo vse to: smejal se jim je sam v sebi sladko in veselo, smejal se, da je včasih kar

g. Fr. Dörfler, profesor v Krumlovu. — Umrl je dne 31. m. m. gospod Viljem Dollhoff, umirovljeni c. kr. okrajni glavar in bivši deželni poslanec kmetskih občin Ribniških in Kočevskih.

— (Iz Kamnika:) Tukaj je umrl dne 31. avgusta g. Ivan Klander. Bil je soustanovnik tukajšnje čitalnice in do smrti njen zvesti član, vrl narodnjak. Lahka mu zemlja!

— (Slavnost Goriškega „Sokola“) vršila se je včeraj z mnogimi neprilikami in omejenjem na ljubo ondotnim lahomom. Ker na danes pomanjkuje prostora priobčimo natančneje poročilo prihodnjč.

— (Kralj Milan) šviga po svetu okolu, kakor da bi bil Preširen s svojim stihom „Ko brez miru okrog divjam“ že nanj mislil. Jedva je ostavil Bled ter se nekaj dni baval v Toblashu, že se je včeraj čez Beljak in Trbiž popoldne ob 5. uri zopet pripeljal v Ljubljano. Stopivši z vlaka najel je fijakarja in peljal se s spremstvom na novo strelišče, od koder se je pa kmalu vrpil ter z brzovlakom odpeljal se v Postojino, kjer si bode s sinom ogledal slovečo jamo, potem pa krenil v Opatijo. Občinstvo je hitro zvedelo o njegovem prihodu in radovednežev bilo je mnogo na kolodvoru. Ker se peronske karte neso izdajale, rešili so nekateri vožne liste v Zalog ali pa v Berovnico, da so tako prišli na peron in videli Milana, čegar blagajnik je v pristnem Lerchenfeldskem narečju plačal 8 prostorov družega razreda za vožnjo v Postojino.

— („Freie Stimmen“ v Celovci) se v svoji poslednji številki zvijajo in repenčijo nad tem, da bodo češki Sokoli na svojem potovanju v Ljubljani vozili se čez Koroško, ter jim zloglasni Doberniki svetuje, da naj se kar največ mogoče mirno obnašajo ves čas, ko se bodo vozili in hodili po tej sveti zemlji, katero se on s svojo umazano kulturo obliži zaman trudi, kajti sicer bi se jim utegnili posvetiti — najbržeje misli tako, kakor bi bil on že zdavnej zaslužil. Kdaj bode Dobernika pač pamet srečala?

— (Spomenik cesarja Jožefa) v Beljaku so včeraj baje jako slovesno, ali bolje rečeno demonstrativno odkrili. Nemški listi so na vse mogoče načine pisarili za to slavnost in uradna „Klagenfurter Zeitung“ je v svoji omamljenosti že poprej videla v sprevedu tudi deputacije slovenskih občin, ki imajo biti zastopane. Smešno! — Čudno je vsekako, da urednik g. dr. Gross è tudi quanti le takrat vedó govoriti o Slovencih na Koroškem, kadar ji hoté zlorabiti za stafažo za nemške namene.

— („Slovenski Narod“ v „Freie Stimmen“) Celovski Švabi so se jeli zanimati za „Slov. Narod“ ter ga isti, ki umejo slovenski, kaj radi čitajo. Renegat Doberniki pa ponatiskuje naše dopise ponemčene v „Fr. Stimmen“, da na ta način tudi onim starokopitnežem postreže, ki so se priučili samo blaženi nemščini.

— (Preširnovih poezij novo izdajo) prirejata Kleinmayer in Bamberg. Ko bodo Levstikova dela gotova, pride Preširen na vrsto. Uredništvo Preširnovih del prevzel je g. prof. Levec. Gosp. Kleinmayer in Bamberg sta z ostalino Levstikovo dobila tudi vse Preširna se tikajoče gradivo in nekaj še nikjer objavljenih spisov kupila od nezakonske hčere Preširnovca za 200 gld.

pokal. Tako je delal lani in tako dela tudi letos, ko je prišel z velikih šol domov na praznike. Zato se tako vrti okolu. Ljudje mu za hrbtno stikajo glave, šepetajo in smejejo se njegovej živosti, a on se sam v sebi smeje njim in njih otročej modrosti. A sploh se razumevajo prav dobro drug z drugim. Ker o njem ljudje prav za prav ne mislijo prav nič hudega, in on svoje prostodušne in grčave Lušane še merom bolj ljubi nego tiste fine mestne gospodke.

A glejte jo, nesrečo v človeške podobi: Ljuba moja ženka je prišla za meno. Desnico drži na hrbtnu — bog ne daj, da bi bila prinesla s seboj kak količek. Jezna ženica, to je več nego devet peklenščakov. Prav bojim se je. Skočite jej, skočite, gospod urednik, brzo naproti ter zasučite se ž njo kolikor morete naglo na okrog, da se jej jezica malo ohladi. A jaz izberem v tem kako puničko, da se malo zavrtim in pretresem, ker naveličal sem se že stati. Samo prosim Vas, da jej prav hitro govorite in prav sladko in medeno, kakor bi držali v rokah kako prav lepo mestno jarebičico, da me ne bode utegnili loviti z očmi. Muhodèr.

— (V Dolenjem Dravbergu na Koroškem) ustanovilo se je slovensko bralno društvo. Deželna vlada je dotična pravila potrdila in društvo pričelo bode svoje delovanje. — Vidi se, da si koroški Slovenci hote gledé priučenia slovenskega čitanja sami pomagati, ker se jim v šoli odrekajo dosledno vse pravice do materinega jezika. Slava!

— (Z Bleda) se nam piše: Nemški pesnik B., ki je dlje časa bival pri Petranu, jo je s so-progo in psom prav po francoski odkuril. Drugim ljudem se ne toži po njem, pač pa g. Klinarju, kateremu je pozabil poravnati račun, iznašajoč okoli 400 gld.

— („Die Slavische Warte“) imenuje se mesečnik, izhajajoč v Pragi, katerega prvo številko smo včeraj dobili. Urednik mu je Fr. Pazdirek. List je dobro pisan, vsebina pa polemična, katere ost se posebno obrača proti dr. Živnemu. Cena 1 gld. 50 hr. na leto.

— („Vrtčevim“ naročnikom.) Zaradi podob, ki jih še nimamo na razpolaganje, izide „Vrtec“ za mesec september še le 12. dne septembra meseca. Zatorej prosimo potrpljenja!

Uredništvo „Vrtčevo“.

— (Savinjskega Sokola) premenjena pravila so po namestništvu štajerskem potrjena in bode to društvo odslej „telovadno-gasilno društvo“ imenovano.

— (Za Lesce) dovolilo je trgovinsko ministerstvo s pošto združeno brzojavno postajo.

— (Iz Novega mesta) dne 1. septembra. Danes po noči ob 1. uri nastal je ogenj v št. Petru ter do jutra uničil 9 hiš z vsemi gospodarskimi poslopji. Novomeški gasilci, ki so bili kar najhitreje mogoče na mestu, zabranili so z neumornim trudom večjo nesrečo. Ogenj nastal je s tem, da je neka dekla zvečer zakurila ter ogenj v peči pustila.

— (Iz Ljutomer.) Naše dirkalsko društvo bode, kakor se je dosedaj vsako leto zgodilo, tudi t. l. dne 8. septembra ob 2. uri popoldne imelo dirko na Cvenskem pašniku, in sicer za konje domačega plemena pod znanimi pogoji. I. oddelek: Vožnja s prvenci, dvakrat tir okrog = 2 km., uloga 1 gld., jednovprežno, za kobile in žrebce od 3—5 let stare. Darila: 1. 10 gl., 2. 8 gl., 3. 6 gl. 4. 5 gld.; ta vožnja je za konje, ki še neso bili na dirki. — II. oddelek: Vožnja s konji za plemo, dvakrat tir okrog = 2 km., uloga 1 gld., jednovprežno, za kobile in žrebce od 3—8 let stare. Darila: 1. 12 gld., 2. 10 gld., 3. 8 gld., 4. 6 gld. — III. oddelek: Dvojeuprežna uzorna vožnja za konje domačega plemena, trikrat tir okrog = 3 km., uloga 2 gld.; jedno društveno in jedno zasebno darilo. Rod in plemo je pri vsakem konji izkazati. Naglasi naj se vsaki udeleževalec dirke pri gosp. Mat. Zemljiči v Ljutomeru; tam se tudi upla čujejo uloge.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pisek 2. septembra. Cesar pripeljal se je ob 5. uri zjutraj v Protivin, kjer ga je vsprejel namestnik. Župan ga je nagovoril, cesar najmilostneje odgovoril. Mnogo društev in mnogobrojno občinstvo pozdravljalo cesarja z burnimi slavaklici. V Piseku bil sijajen in naudušen vsprejem navzlic silnemu dežju.

Pisek 2. septembra (zvečer). Zaradi neprestanega dežja in ker je mnogo polja pod vodo, se bodo manevri popolnoma opustili in bode dne 3. in 4. t. m. samo ogledovanje vojaštva, jutri popoldne pa tekmovalno streljanje na tarčo.

Napolj 2. septembra. V smodnišnici v Scafati bila eksplozija. Dve osobi mrtvi, tri ranjene.

Krško 3. septembra. Pri slabem vremenu cesarska slavnost „Slovenskega pevskega društva“ in „Pedagogiškega društva“ včeraj zvršila se izborno. Vse mesto okrašeno, na večer fenomenalno razsvetljeno mesto in okolica. Gostje iz vseh slovenskih pokrajin in iz Hrvatske častno zastopani. Govori mej banke toms vsprejeti z naudušenjem. Petje in sviranje vojaške godbe s frenetičnimi „živio“ in „slava“ nazdravljeni, posebno mešani zbor. Predsednik pevskega društva napil v izvrstnem govoru presvetlemu vladarju, predsednik slavnostnega odbora zahvalil se pevskega društvu in napil slovenskemu narodu v lepeji slovenčini.

Pisek 3. septembra. Cesar odgovoril na županov udanostni govor izražajoč najtoplejšo zahvalo in zagotavljač neprestano milost in naklonjenost svojo za prebivalce mesta. Mej burnimi slavaklici, streljanjem topičev, zvonenjem in trobentanjem vršil se je potem spreved v mesto. Cesar ogledal si je pred rotovžem nastavljene Piseške strelce, pozdravil generale in častništvo. Potem so društva pred njim defilovala, na kar je malo pred 7. uro s spremstvom mej neprestanimi ovacijami prebivalstva šel v dekanatsko cerkev, kjer je od Budejeviškega škofa Rihe vsprejel „asperge“ in bil pri tihi maši. Od 10. ure do poludneva bilo veliko vsprejemanje pri cesarji, zvečer ob 6. uri dvorni obed s 57 kuverti, katerega so se udeležili nadvojvode Albrecht, Viljem in Rainer. Po obedu bil je „cerce“ in cesar je večino povablencev odlikoval z daljšimi nagovori. Ko se je stemnelo, pričela je sijajna razsvetljava mesta, s katero se je ob jednem otvorila nova električna razsvetljava. Piseška društva priredila so baklado in serenado, katero je cesar z balkona poslušal. Po vsaki točki zaorili so izmej mnogobrojnega občinstva burni in brezkončni slavaklici, za kar se je cesar zahvaljeval, najmilostneje klanjajoč se, ko je po serenadi izmej naroda nekdo s tenorskim glasom nagovoril vladarja in svoj govor sklenil s trikratnim gromovitim „slava!“, kateremu se je občinstvo pridružilo z naudušenimi ovacijami. Ves slavnostni dan pretekel je brez najmanjše disonance, v velikem naudušenju kot nepretrgan pojav lojalnosti in patrijotizma. Cesar je tudi ponavljaje izražal priznanje in zadovoljstvo svoje. Le neprestani dež motil je deloma slavnosti vnani sijaj. Cesarjevič Rudolf zvečer došel.

Narodno-gospodarske stvari.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

VI. Gospod zbornični svetnik Fran Hren poroča vsled dopisa c. kr. deželnega sodišča, ali je trgovina nekega lesnega trgovca taka in tolika, da jo je zmatrati za več, nego za navadno trgovino. Po uradnih poročilih plačuje dotični lesni trgovec vsoto, katera se v § 7. uvodnega zakona k trgovinskemu zakoniku z dne 17. decembra 1862, drž. zak. št. 1 od 1863 zahteva za upis tvrdke. Uvedbe so pokazale, da se je obseg lesne trgovine dotičnega trgovca razširil in da njegova trgovina preseza navadno trgovino, zaradi česar ga je v zmislu člana 4. in 10. trgovinskega zakonika zmatrati za trgovca. Poročevalec predlaga zategadel v imenu odsekovem: Zbornica naj se v tem zmislu izjavi pri c. kr. deželnem sodišču. — Predlog je bil vsprejet.

VII. Gospod zbornični svetnik Karol Luckmann poroča, da je trgovska in obrtniška zbornica v Olomuci poslala zbornici peticijo o obsegu poštarke prostosti za uradno dopisovanje, s katero se je obrnila do visokega c. kr. trgovinskega ministerstva, in je prosila, da to peticijo zbornica podpira. Po zakonu od 2. oktobra 1865, drž. zakonik št. 108, in od 29. junija 1868, drž. zak. št. 85, je dopisovanje trgovskih in obrtniških zbornic s c. kr. oblastvi in uradi, deželnimi odbori, občinami in trgovskimi zbornicami prosto poštarine. Ta omejitev poštarke prostosti zbornic ne obremenjuje samo njih proračuna, ampak prouzročuje tudi mnogo drugih neprilicnosti.

Za mnogokratne uvedbe za statistiko, za mnogovrstna uradna pozvedovanja v javnem interesu treba je razširjenega dopisovanja s trgovci in obrtniki, kar ima popolnoma značaj uradnih dopisov. Na konci peticije prosi Olomuška zbornica: Visoko c. kr. trgovinsko ministerstvo naj predloži zakonodavni činiteljem kar najpreje vladno predlogo, s katero se poštarina prostost dopisovanja trgovskih in obrtniških zbornic v Avstriji tako-le prenaša: Poštarine prosto je: 1. uradno dopisovanje trgovskih in obrtniških zbornic v stvarih javne službe, in 2. uloge in odgovori trgovcem in obrtnikom, katere se ulagajo vsled občnih naredeb ali posebnih uradnih naročil. Odsek zmatra peticijo Olomuške zbornice za utemeljeno in predlaga: Zbornica naj se izjavi za podporo te peticije. — Predlog je bil vsprejet.

VIII. Gospod zbornični svetnik Fran Ksaver Souvan poroča o novem tržnem tarifu v Šentvidu pri Zatičini

Predloženi novi tarif obsega povišanje naslednjih pristojnin, in sicer:

1. Za trgovce z lonci, vrči in lončenimi skledami od 10 kr. na 17 kr.
2. Za trgovce z blagom na mizah ali na tleh od 5 kr. na 8 kr.
3. Za krčmarje v šotorih od 50 kr. na 2 gld.
4. Za drobnico od 1 kr. na 2 kr.

Različno od stare tarife postavila se je tudi za vsak povezek cepcev taksa 1 kr.

Deželni odbor kranjski, kateremu je občinski urad Šentvidski pri Zatičini to novo tarifo predložil v odobrenje, odstopil jo je c. kr. deželni vladi s predlogom, da jo potrdi.

C. kr. okrajno glavarstvo Litijsko ugovarja le povišanju tarife od 50 kr. na 2 gld. za krčmarjenje v šotorih in omenja, da za to ni nobenega razloga, ker krčmarji Šentvidski imajo itak največ dobička od semnje in ne potrebujejo te zaščite.

Vender, ako pomislimo, da je v Šentvidu pri Zatičini le pet semnje na leto, da si krčmarji svoje koristi, ki jih imajo od tega, če več prodajo, hočejo povišati s povišanjem takse (odredbine), na kar se je treba tem bolj ozirati, ker se mora radi velikega števila krčmarjev v Šentvidu pri Zatičini zmatrati obiskovanje krčmarjev v šotorih za nepotrebno, in namen obiskovanja ali manjšega obiskovanja more se doseči le s povišanjem takse.

Gledé na rečeno in z ozirom na to, da so sklenene nove tarife primerne, predlaga odsek: Slavna zbornica naj jih priporoča ces. kr. deželni vladi v potrjenje. — Prodlog je bil vsprejet.

(Dalje prih.)

Poziv.

O slavnostnih dneh sokolskih obiskalo bode Ljubljano mnogo odličnih gostov. Mej temi bode bode tudi mnogo bratov Čehov in Hrvatov. Ljubljansko prebivalstvo je že lani pokazalo, kako ve ceniti take bratovske obiske, ko je o prihodu Čehov odličilo svojo hiše in svoja stanovanja z zastavami. Nadejamo se, da bode to storilo tudi letos, ter je tudi magistratni gremij sklenil, da bode na vseh mestnih hišah našim gostom na čast razobesiti dal zastave.

V Ljubljani, dne 1. septembra 1888.

Odbor „Sokola“.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (331—202)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Loterijne srečke 1. septembra.

Na Dunaji: 31, 50, 39, 82, 59.
V Gradci: 21, 12, 68, 11, 6.

Tuji:

2. septembra:

Pri **Slonu**: Herz, Nagy, Budalek z Dunaja. — Raičič iz Trsta — Pletershek iz Mokronoga. — Löwinger iz Velike Kaniže. — Pi-amic iz Postojne. — Jelenc iz Karlovca. — Schaschi iz Pulja. — Papis iz Gorice. — Gasparin iz Postojne.

Pri **Mallci**: Verzier iz Francoskega. — Staniek iz iz Grada. — Schulz z Dunaja. — Mullej iz Postojne. — Hafner iz Celovca.

Pri **južnem kolodvoru**: Wagner, Zürtler, Hamerschmidt z Dunaja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
1. sept.	7. zjutraj	739.3 mm.	14.3° C	sl. vzh.	obl.	42.5 mm.
	2. popol.	737.5 mm.	15.8° C	sl. vzh.	dež.	dežja.
	9. zvečer	735.4 mm.	15.2° C	sl. vzh.	obl.	
2. sept.	7. zjutraj	732.8 mm.	14.4° C	sl. svz.	dež.	19.70 mm.
	2. popol.	731.9 mm.	17.2° C	brez v.	obl.	dežja.
	9. zvečer	732.5 mm.	13.8° C	sl. svz.	jas.	

Srednja temperatura 15.1° in 15.1°, za 1.9° in 0.9° pod normalom.

Dunajska borza

dné 3 septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	81.90	—	82.05
Srebrna renta	83.00	—	83.00
Zlata renta	111.80	—	111.80
5% marcna renta	98.00	—	98.05
Akcije narodne banke	874.00	—	874.00
Kreditne akcije	313.75	—	313.90
London	123.00	—	122.90
Srebro	—	—	—
Napol.	9.73	—	9.72 1/2
C. kr. cekini	5.85	—	5.84
Nemške marke	60.00	—	59.97 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld.	75 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	169	—
Ogerska zlata renta 4%	101	90	—
Ogerska papirna renta 5%	91	60	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	50	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	20	—
Kreditne srečke	100 gld.	—	—
Rudolfove srečke	10	21	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	110	20
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	232	50	—

Razglas.

Slavni deželni zbor vojvodine Kranjske je v svoji drugi seji izvanrednega zasedanja dne 21. junija l. 1888, katero je bilo sklicano z Najvišjem patentom z dne 13. junija 1888, na podlagi zakona z dne 17. junija 1888 o preuredbi dogovora z deželnim zastopom kranjskim z dne 29. aprila 1876, drž. zak. št. 72, glede kranjskega zemljiško-odveznega zaklada, potem o državnih olajšavah, ki se dovoljujejo ob preosnovi zemljiško-odveznega dolga vojvodine Kranjske v deželni dolg v znesku 4.000.000 gld., kakor tudi na podlagi §. 2. ukaza ministerstva za notranje stvari, za finance in za pravosodje z dne 31. julija 1855, drž. zak. št. 136, v katerem je bila izrečno pridržana pravica, izplačati *kranjske zemljiško-odvezne obligacije* tudi v krajši dobi, kakor v štiridesetih letih, pooblastil deželni odbor kranjski, *da premeni še obstoječi zemljiško-odvezni dolg v nov deželni dolg, ki je poplačati v 40 letih.*

Vsled tega pooblaščenja je deželni odbor v seji dne 22. junija 1888 sklenil izplačati vse še neizžrebane kranjske zemljiško-odvezne obligacije ter se bodo te obligacije dne 30. junija 1888 v navzočnosti po predpisu navodila o žrebanji zemljiško-odveznih obligacij sestavljene komisije izžrebale, tako, da *zapadejo potem v izplačanje dne 1. januarja l. 1889.*

Deželni odbor vojvodine Kranjske naznanja torej, da bode *v šestih mesecih, računši od dne 30. junija 1888, izplačal vse še neizžrebane kranjske zemljiško-odvezne obligacije v polnem znesku s postavno 5% premijo vred,* v kolikor bi posestnikom obligacij ne ugajalo bolje, *zamenjati* svoje stare obligacije za *obligacije novega 4% deželnega posojila,* katere so po državnem zakonu z dne 17. junija 1888, drž. zak. št. 121, proste davka, koleka in pristojbine in katere se dalje morejo uporabljati za nalaganje ustanovnih, sirotinskih in enakih glavnice.

Natančneje pogoje, kako se bodo zamenjavale obligacije, razglasil bode javno denarni zavod „Unionbank“ na Dunaji, pri katerem se je vzelo novo deželno posojilo.

Poleg navedenega se kot obrok *za poplačanje* zemljiško-odveznih obligacij določi 1. dan januarja 1889, s katerim dnem neha vsako daljno obrestovanje teh obligacij.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dne 22. junija 1888.

Deželni glavar: Thurn l. r.

Konvertovanje zemljiško-odveznih obligacij vojvodine Kranjske.

Deželni zastop vojvodine Kranjske je na podlagi na Najvišjem mestu potrjenega deželno-zborskega sklepa z dne 19. januarja 1888 zaradi konvertovanja, oziroma poplačanja vseh zemljiško-odveznih obligacij vojvodine Kranjske vzel štiriodstotno posojilo v znesku štirih milijonov goldinarjev av. velj., obstoječe iz

3000 obligacij po	100 gld.	100 obligacij po	5000 gld.
2200 " " " " " "	1000 "	100 " " " " "	10000 "

katere se bodo poluletno, od 1. julija 1888 začnši, obrestovale in najdalje v 40 letih, od 1. julija 1889 računši, pôtom žrebanja poravnale.

Te obligacije so na podlagi zakona z dne 17. junija 1888, drž. zak. št. 121, glede obrestovanja in poplačevanja proste davka, koleka in pristojbine ter jim je popolno oproščenje davka, koleka in pristojbine za ves čas postavno zagotovljeno. Za točno plačevanje obresti in povračilnih obrokov tega posojila jamči vojvodina Kranjska z vsem svojim premoženjem in s svojimi dohodki.

Na podlagi navedenega zakona z dne 17. junija 1888 se smejo obligacije tega posojila uporabljati v obrestonosno nalaganje glavnice od ustanov, pod javnim nadzorstvom stoječih zavodov, potem od sirotinskih, fidejkomisnih in depozitnih novcev in po borzni ceni, vendar ne čez imensko vrednost — za službene in poslovne položaine (kavcije).

Denarni zavod „Unionbank“ na Dunaji je prevzel vse obligacije navedenega deželnega posojila na gotovi račun ter vabi v smislu dotične pogodbe z zastopom vojvodine Kranjske posestnike izžrebanih, dne 1. januarja 1889 v povračilo zapadlih kranjskih zemljiško-odveznih obligacij, da zamenjajo te obligacije z novimi 4 odstotnimi obligacijami pod sledečimi pogoji:

1. Za vsakih 100 gld. nominalne glavnice kranjskih zemljiško-odveznih obligacij izplača se 100 gld. nominalne vrednosti novega posojila in 11 gld. 75 kr. v gotovini.
2. Posestnikom zemljiško-odveznih obligacij je na prosto voljo dano, namesto zneskov v gotovini zahtevati primerno število obligacij novega posojila po kurzu 98 gld. 50 kr.
3. Zemljiško-odvezne obligacije morajo se pri zamembi izročiti z vsemi še ne izplačanimi kuponi, tudi s tistimi, ki bodo zapadli dne 1. novembra 1888. Neizročene, še ne zapadle kupone mora posestnik zemljiško-odveznih obligacij pri zamenbi v polnem znesku plačati v gotovini.

Obveznicam *lit. A.* priložiti se morejo tudi eventualno k njim spadajoče plačilne pole za obresti ter morajo imeti potrjilo dotične izplačevalnice (davkarije), da so se obresti ustavile.

Nove obligacije 4% posojila imajo po 40 kuponov, katerih prvi zapade dne 1. januarja 1889, in po jeden talon.

Obračun tekočih kuponskih obresti za 1. novembra 1888 vršil se bode tako, da se bode za vsakih 100 gld. nominalne zemljiško-odveznih obligacij povrnilo posestniku 2 gld. 36 $\frac{1}{4}$ kr. obresti, za vsakih 100 gld. nom. novega posojila pa se bode v račun vzelo 1 gld. 33 $\frac{1}{2}$ kr. za obresti.

Tisti p. t. posestniki kranjskih zemljiško-odveznih obligacij, kateri se hočejo poslužiti njim ponujenega konvertovanja pod navedenimi pogoji, oglašiti, oziroma uložiti morajo zemljiško-odvezne obligacije, katere hočejo zamenjati, v dobi *od 1. septembra do uštetega 31. oktobra 1888* pri jednej spodaj navedenih zamenjevalnic, in sicer:

na Dunaji pri „Unionbank“,

v Ljubljani pri gospodu L. C. Luckman-u in gospodu J. C. Mayer-ju,

ker sicer izgubé pravico do konvertovanja ali zamenbe.

Pri tem je paziti na sledeča določila:

- a) Obligacije se uložé z oglasilnimi listi, kateri so izgotoviti v dveh eksemplarih. Obrazce za take oglasilne liste izdajajo navedene zamenjevalnice.
- b) Uložitelju se vrne jeden oglasilni list s potrjilom prejema ter se bodo proti temu letos izplačale obligacije novega posojila, kakor tudi ostanek glavnice, kar bi se je ne poravnalo z obligacijami samimi in pa iz obračunjenja kuponskih obresti izvirajoči znesek pri tistih zamenjevalnicah, pri katerih so se uložile v zamenbo odločene obligacije.
- c) Obligacije novega posojila in pa zneski v gotovini, kar bi se jih ne vzdignilo do 1. januarja 1889, bodo od tega časa naprej na razpolaganje pri dotični zamenjevalnici ob računu in na škodo upravičencev.

NA DUNAJI, dne 31. avgusta 1888.

UNIONBANK.